

POŠTOLKA

Ježíši Kristu, našemu Pánu

Za jitra zřel jsem miláčka jitra, prince království
světla, poštolku vábenou rozbřeskem barvitým,
opřenu o pevný vzduch v letu, uchvácenou jím
ve skluzu, támhle je, na uzdě křídel jak se chví

v své extázi! A krouží dál, až nakreslí
jak ostří brusle ladný oblouk, klouzavým
vzletem, vzdor vichřici, a srdce tepem vzrušeným
mi tluče v úžasu z ptačího mistrovství!

Divá krása, smělost, čin, ó vzduch a pýcha perutí
v jednom! Oč víc Tvá výheň ohně, stotisíckráté
násobí strmou závrať krásy té, ó můj rytíři!

Není divu, vždyť pluh se zatřpytí jen potem
a žářem zmodralé uhlíky, můj nejdražší,
palčivě propalují se a žhnou nachovým zlatem.